

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **Dopravní společnost Zlín-Otrokovice, s.r.o.**
sídlem Zlín, Podvesná XVII/3833
zastoupený JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem
sídlem Brno, Bubeníčková 502/42

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Brno, Masarykova 31

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.2.2016, č.j. 5428/16/5000-10470-711175,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.2.2016, č.j. 5428/16/5000-10470-711175, kterým žalovaný změnil platební výměr Finančního úřadu ve Zlíně ze dne 26.10.2012, č.j. 367894/12/303982704090, na penále za porušení rozpočtové kázně ve výši 60 295 000 Kč tak, že žalobci bylo vyměřeno penále ve výši 4 721 099 Kč, a to za období prodlení žalobce s odvodem za porušení rozpočtové kázně od 1.5.2006 do 26.10.2012.
2. Napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v návaznosti na jeho rozhodnutí ze dne 26.11.2015, č.j. 40854/15/5000-10470-711175, kterým byl žalobci vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně podle § 44a odst. 3 písm. a), § 44a odst. 4 písm. c) a § 44a odst. 9 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), ve výši 4 721 099 Kč. Zdejší soud dne 4.1.2019 rozsudkem č.j. 62 Af 13/2016-72 žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.11.2015, č.j. 40854/15/5000-10470-711175, zamítl.

I. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce namítá, že rozhodnutí žalovaného je dílem nezákonné a dílem nepřezkoumatelné. Jako předběžnou otázku je podle žalobce nutné vyřešit povahu odvodu za porušení rozpočtové kázně. Podle žalobce jde v daném případě o sankci, jež má charakter trestní, a proto je třeba na věc aplikovat základní zásady trestního řízení. Žalobce dále s odkazem na svoji žalobu ve věci sp. zn. 62 Af 13/2016 namítá, že v daném případě nedošlo k porušení rozpočtové kázně. Ve vztahu k penalizaci je zákonnost rozhodnutí o odvodu otázkou předběžnou.
4. Žalobce dále namítá, že se neocitl v prodlení se zaplacením nově vyměřeného odvodu. Podle žalobce totiž platební výměr na 60 295 000 Kč pozbyl platnosti ke dni právní moci rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15.5.2014, č.j. 62 Af 106/2012-134. Žalobce uvádí, že odvod v nově vyměřené výši 4 721 099 Kč ve stanovené lhůtě zaplatil.
5. Žalobce dále namítá, že rozhodnutí žalovaného je, pokud jde o stanovení doby prodlení, nepřezkoumatelné. Žalovaný nevysvětlil, proč za den porušení rozpočtové kázně považuje datum 30.4.2006 a proč je penále počítáno do dne vydání původního platebního výměru na penále.
6. Žalobce má za to, že způsob výpočtu penále, jak je stanoven v § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech, je protiústavní. Penále by se mělo odvíjet od nezaplacení odvodu a nikoli od údajného porušení rozpočtové kázně. Protože odvod za porušení rozpočtové kázně žalobce zaplatil, došlo vyměřením penále k porušení zásady ne bis in idem. Penalizace ve výši 100 % vyměřeného odvodu je podle žalobce v rozporu s dobrými mravy a principem proporcionality. Ve vztahu ke společenské škodlivosti jednání žalobce je výše penále zcela nepřiměřená.

7. K navýšení penále navíc podle žalobce došlo v důsledku nečinnosti správních orgánů, neboť žalobce o porušení rozpočtové kázně nevěděl a dozvěděl se o něm až po několika letech od správce daně. Žalobce s odkazem na nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. I 50/03 ze dne 13.6.2006 uvádí, že pokud správní orgán vyměří penále i za dobu vlastní nečinnosti, jedná se podle žalobce o zjevnou nespravedlnost. Pokud tuto dobu žalovaný nezohlednil, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.
8. Žalovaný měl podle žalobce přihlédnout k časovému odstupu od spáchání dovozovaného skutku, a pokud tak neučinil, jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalobce dále namítá, že byl zkrácen na svém právu na spravedlivý proces, protože žalovaný tím, že nezrušil původní rozhodnutí správce daně na penále a rozhodl po vydání rozsudku Krajského soudu v Brně sám, vzal žalobci jednu instanci a tudíž možnost uplatnit řádný opravný prostředek.
9. Žalobce setrval na své argumentaci i v podané replice. Z uvedených důvodů se žalobce domáhá zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správce daně vydaného v prvním stupni, případně navrhuje, aby soud využil moderačního oprávnění a od uložení penále upustil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem, včetně jednání, jež ve věci proběhlo.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

10. Žalovaný setrval na svých závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí. Žalovaný s uplatněnými žalobními námitkami nesouhlasí, podle žalovaného nejsou námitky žalobce důvodné. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl. I žalovaný na svém procesním postoji setrval během celého řízení před zdejší soudem, a to i při jednání, které ve věci proběhlo.

III. Posouzení věci

11. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
12. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích řádně uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Žalobou napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí správce daně se týká vyměření penále podle § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech, který stanoví, že za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně podle odstavce 4 písm. b) a c) tohoto ustanovení je porušitel rozpočtové kázně povinen zaplatit penále ve výši 1 promile z částky odvodu za každý den prodlení, nejvýše však do výše tohoto odvodu. Penále se počítá ode dne následujícího po dni, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně, do dne, kdy byly prostředky odvedeny nebo u návratných finančních výpomocí vráceny nebo nevyplaceny postupem podle odstavce 5 písm. b) tohoto ustanovení.
14. Zdejší soud předně uvádí, že ve smyslu zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), je daní i peněžitě plnění, pokud se při jeho správě postupuje podle daňového řádu (§ 2 odst. 3 písm. b/ daňového řádu). Tak je tomu i u odvodu za porušení rozpočtové kázně (§ 44a odst. 9 věty první a druhé zákona o rozpočtových pravidlech). Podle § 2 odst. 5 daňového řádu se příslušenstvím daně rozumějí úroky, penále, pokuty a

náklady řízení, jsou-li ukládány nebo vznikají-li podle daňového zákona. Úroky, penále a pokuta za opožděné tvrzení daně sledují osud daně. Příslušenstvím je v daném případě penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech. S ohledem na to, že postup při správě příslušenství daně sleduje osud samotné daně, je podmínkou sine qua non pro vyměření penále nejprve stanovení daňové povinnosti, tedy v tomto případě nabytí právní moci rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena povinnost odvodu v důsledku porušení dotační kázně. Neexistuje-li samotná daňová povinnost, nemůže existovat ani penále, které je s ní spojeno a sleduje její osud, což ostatně akcentuje i žalobce.

15. Pokud jde o rozhodnutí žalovaného o porušení rozpočtové kázně, zdejší soud rozsudkem ze dne 15.5.2014, č.j. 62 Af 106/2012-134, zrušil původní rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Kontrolou bylo u žalobce zjištěno, že nesplnil jeden ze závazných ukazatelů projektu, na který mu byly poskytnuty veřejné prostředky, a to počet přepravovaných osob po dobu udržitelnosti projektu (tj. do 30.4.2010); žalobce dále pozdě odevzdal (o 10 dnů) poslední monitorovací zprávu o zajištění udržitelnosti projektu. V původním rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně však správce daně ani žalovaný nezjišťovali rozsah a závažnost porušení rozpočtové kázně a vyměřili žalobci odvod v celkové výši čerpané dotace (60 295 000 Kč). Žalovaný poté v dalším řízení prvostupňové rozhodnutí správce daně změnil tak, že žalobci vyměřil odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 4 721 099 Kč (rozhodnutí žalovaného ze dne 26.11.2015, č.j. 40854/15/5000-10470-711175). I proti tomuto rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou, kterou však zdejší soud zamítl rozsudkem ze dne 4.1.2019 č.j. 62 Af 13/2016-72. Pokud jde o samotné vyměření penále, v návaznosti na svůj rozsudek ze dne 15.5.2014, č.j. 62 Af 106/2012-134, zrušil zdejší soud rozsudkem ze dne 1.2.2016, č.j. 62 Af 47/2014-60, i původní rozhodnutí žalovaného, jež potvrdilo prvostupňové rozhodnutí - platební výměr na penále v nyní posuzované věci; žalovaný pak v dalším řízení rozhodl nyní napadeným rozhodnutím tak, že výši penále změnil v návaznosti na nové rozhodnutí o výši odvodu za porušení rozpočtové kázně.
16. Z práve uvedeného plyne, že správce daně a žalovaný se v řízení o vyměření penále již nemohou zabývat zákonností pravomocně vyměřeného odvodu za porušení dotační kázně, stejně jako se jí nemůže zabývat zdejší soud. Jedinou podmínkou pro vyměření penále, jejíž splnění je tedy nutno v tomto řízení posuzovat, je existence pravomocného rozhodnutí o vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně, tedy existence zákonného titulu pro vyměření penále. Tato podmínka byla v nyní posuzované věci splněna vydáním rozhodnutí žalovaného ze dne 26.11.2015, č.j. 40854/15/5000-10470-711175. Další podmínkou, jejíž splnění je předpokladem pro vyměření penále, je existence prodlení, tedy samotné nezaplacení odvodu do státního rozpočtu; i tato podmínka byla v nyní posuzované věci splněna; žalobce to ostatně v žalobě ani nezpochybňuje. *„Vznik penále je tedy závislý na tom, že příjemci dotace vznikla povinnost provést odvod za porušení rozpočtové kázně. Ve vztahu k odvodu za porušení rozpočtové kázně jde o nárok sekundární, existenčně spjatý (závislý) s povinností provést odvod za porušení rozpočtové kázně. Povinnost platit penále vznikne pouze tehdy, jestliže je příjemce dotace v prodlení s provedením odvodu za porušení rozpočtové kázně (viz § 44a odst. 7 zákona o rozpočtových pravidlech, dle něhož se penále počítá ode dne následujícího po dni, kdy byla porušena rozpočtová kázeň, do dne provedení odvodu). Z konstrukce § 44a odst. 7 zákona o rozpočtových pravidlech plyne, že penále je splatné dnem porušení rozpočtové kázně (viz rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2009, čj. 5 Afs 70/2008 – 152 ve věci*

NELI S. P. A., a. s.; všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz). Penále je tedy zákonem o rozpočtových pravidlech koncipováno jako nárok závislý na odvodu za porušení rozpočtové kázně, který stíhá příjemce dotace, jenž je v prodlení s provedením odvodu. Svým charakterem tedy jde o „úrok z prodlení“, V rámci přezkumu platebního výměru, jímž byl sdělen předpis penále, nelze přihlížet k námitkám proti zákonnosti rozhodnutí o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně...“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.7.2013, č.j. 1 Afs 53/2013-33).

17. Poukazuje-li žalobce v této souvislosti na to, že o penále měl znovu rozhodovat prvostupňový správce daně a nikoli žalovaný, tak zdejší soud k tomu uvádí, že z daňového řádu nic takového dovozovat nelze. Podle § 116 odst. 1 daňového řádu má odvolací orgán v odvolacím řízení pravomoc a) napadené rozhodnutí změnit, b) napadené rozhodnutí zrušit a zastavit řízení, nebo c) odvolání zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit. Podle § 116 odst. 3 daňového řádu dále odvolací orgán může vrátit věc k rozhodnutí s odůvodněním a pokyny pro další řízení správci daně prvního stupně, který je právním názorem odvolacího orgánu vázán, pokud jsou u správce daně prvního stupně splněny podmínky pro rozhodnutí podle § 113 odst. 1 daňového řádu, tj. pokud byly dány podmínky pro vydání autoremedurního rozhodnutí (částečného či úplného) nebo pokud bylo odvolání nepřipustné nebo bylo podáno po lhůtě. Z výše uvedeného tudíž vyplývá, že v daňovém řízení odvolacímu orgánu nenáleží pravomoc na základě vlastního uvážení vrátit správci daně věc k dalšímu řízení a zavázat jej právním názorem. Stejně tak platí, že přezkoumává-li soud rozhodnutí odvolacího správního orgánu v daňovém řízení a shledá-li důvody k jeho zrušení, může zrušit zároveň i platební výměr vydaný správcem daně prvního stupně jen tehdy, pokud neměl být vůbec vydán nebo pokud předchozí daňové řízení trpělo takovými vadami, že v něm nelze dále pokračovat (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.11.2009, č.j. 1 Aps 2/2008-76, č. 1997/2010 Sb. NSS). Dovolává-li se v této souvislosti žalobce toho, že původní platební výměr pozbyl platnosti, není tomu tak; k jeho zrušení nedošlo, neboť věc byla vrácena do fáze odvolacího řízení u žalovaného, v němž měl žalobce možnost procesní obrany; zdejší soud v této souvislosti též zdůrazňuje, že ve vztahu k povinnosti zaplatit platebním výměrem uloženou částku ve stanovené lhůtě nemá podání odvolání ve smyslu daňového řádu odkladný účinek.
18. Pokud jde o námitky směřující do samotného výpočtu penále, tu správce daně vycházel ze zprávy o výsledku daňové kontroly, z níž vyplynulo, že prvním dnem, kdy byl žalobce v prodlení, byl 1.5.2006 (když datum ukončení realizace projektu a tudíž i splnění závazných parametrů bylo stanoveno na 30.4.2006). V tomto postupu neshledává zdejší soud jakékoli pochybení či nepřezkoumatelnost. Dovolává-li se žalobce toho, že odvod stanovený ve výši 4 721 099 Kč po rozhodnutí žalovaného ze dne 26.11.2015 zaplatil, tak skutečně prodlení nemůže skončit dříve než v den, kdy příjemce dotace vrátil poskytovateli dotace dlužnou částku (žalobce přitom neuvádí, že by požádal o posečkání s platbou či rozložení úhrady částky odvodu na splátky). Žalovaný však v daném případě postupoval tak, že stanovil konec doby prodlení s odkazem na přezkoumávaný platební výměr na penále ze dne 26.10.2012, tedy vycházel ze stavu ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí, což uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 10; tímto postupem tedy žalobce na jeho právech nijak nezkrátil. Podstatným pro nyní posuzovanou věc je však především skutečnost, že žalovaný v souladu s § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech limitoval vypočtené penále výší odvodu.

19. Zdejší soud dále zdůrazňuje, že lhůta pro výpočet penále počíná běžet automaticky, bez ohledu na to, zda ten, kdo porušil rozpočtovou kázeň, o tomto svém pochybení věděl; na běh této lhůty tak nemá vliv, že se o porušení rozpočtové kázně žalobce dle svého tvrzení dozvěděl až od správce daně (zřejmě z výsledku kontrolního zjištění) ani že daňové řízení trvalo neúměrně dlouho, jak argumentuje v žalobě. Samotná skutečnost, že orgán veřejné moci se v řízení dopustil průtahů, nemůže přivodit nezákonnost rozhodnutí, které bylo v takovém řízení vydáno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.1.2019, č.j. 10 Afs 43/2018-45, který se týká shodné právní otázky). Odkaz žalobce na nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. I 50/03 ze dne 13.6.2006 v tomto ohledu není případný, neboť citovaný nález se posuzované problematiky netýká (týká se problematiky žaloby na určení vlastnictví k obrazům, jež propadly do vlastnictví státu rozhodnutím celního úřadu).
20. Zdejší soud nepochybně žalobcem akcentovaný princip proporcionality zásahu veřejné moci, nicméně tento princip chrání subjekt práv před zjevnými excesy správního orgánu v případě, je-li jeho rozhodnutí opíráno o volnou správní úvahu co do intenzity či rozsahu stanovené povinnosti. V daném případě je však penále ze zákona matematicky odvozeno z částky (stanoveného) povinného odvodu, takže správce daně výši penále nemůže svým rozhodnutím jakkoli ovlivnit. Pokud jde o námitku, že výše horní hranice penále (limitovaná výší samotného odvodu) je nespravedlivá a proto protiústavní, tak zdejší soud neshledává důvod předložit žalobcem předestřenou otázku Ústavnímu soudu; otázka vztahu odvodu za porušení rozpočtové kázně a vyměření penále již byla mnohokrát předmětem posouzení Nejvyšším správním soudem (kupř. ve výše citovaném rozsudku ze dne 18.7.2013, č.j. 1 Afs 53/2013-33 či v obecnější rovině ze dne 11.5.2005, č.j. 1 Afs 137/2004-62, č. 1182/2007 Sb. NSS). Pokud by byly dány pochybnosti o protiústavnosti § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech, jistě by Nejvyšší správní soud tuto otázku Ústavnímu soudu předložil k posouzení.
21. Zdejší soud k argumentaci žalobce dále poznamenává, že v samotné konstrukci penále za porušení rozpočtové kázně, jak ji žalobce kritizuje, nespatřuje ani žádnou zjevnou nespravedlnost. Bez takto konstruovaného penále by totiž mohlo být užívání poskytnutých veřejných prostředků vnímáno jako relativně bezrizikové; příjemce by prostředky ke svému prospěchu užíval pouze s rizikem jejich „bezúročného“ vrácení.
22. V této souvislosti zdejší soud odkazuje na institut posečkání daně či možnost jejího rozložení na splátky (§ 156 daňového řádu) nebo prominutí či částečné prominutí odvodu za porušení rozpočtové kázně nebo penále (§ 44a odst. 11 zákona o rozpočtových pravidlech). Zákonodárce tedy pro zohlednění případů zjevné nespravedlnosti či jiných mimořádných okolností zakotvil do daňového řádu jiné instituty. Zdejší soud nesouhlasí se žalobcem ani v tom, že vyměření odvodu a penále došlo k porušení zásady ne bis in idem. Účel odvodu a účel penále jsou odlišné; správce daně vyměřil žalobci odvod za porušení dotační kázně za tím účelem, aby byla do státního rozpočtu vrácena částka, kterou žalobce čerpal v rozporu s podmínkami poskytnutí dotace, tedy bez právního důvodu. Penalizace je pak důsledkem toho, že žalobce po určitou dobu v rozporu s podmínkami projektu s předmětnou částkou disponoval; v daném případě se tedy nejedná o souběh dvou „sankcí“.
23. Pokud jde o požadavek žalobce na aplikaci zásad trestního práva v případě řízení a rozhodování o odvodu za porušení dotační kázně a s tím související otázku penále jako důsledku nevyužití poskytnutých finančních prostředků v souladu s podmínkami

stanovenými v rozhodnutí o poskytnutí dotace, ten byl správními soudy opakovaně odmítnut. V rozsudku ze dne 31.3.2015, č.j. 5 As 95/2014-46, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „Porušení rozpočtové kázně však správním deliktem není a stejně tak uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně není trestní sankcí. Byť se v souvislosti s odvodem za porušení rozpočtové kázně běžně hovoří o jeho sankčním charakteru, neznamená tento přívlastek bez dalšího, že jde o sankci trestní povahy, na kterou by bylo možné aplikovat zákonné instituty určené pro oblast správního trestání ... či snad jiné zásady, které pro oblast správních deliktů dovodily správní soudy a Ústavní soud především analogií z oblasti trestního práva. V širším slova smyslu je totiž sankcí ve smyslu konstrukce právních norem jakýkoli negativní následek spojený s porušením primární povinnosti právní normy. Sankci v tomto širším slova smyslu pak od sankce v užším slova smyslu (tj. sankce trestní) odlišuje mj. cíl sankce. Přitom především cíl odvodu za porušení rozpočtové kázně, který je peněžitým plněním, jenž je příjmem státního rozpočtu [§ 2 odst. 1 a § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu], je jiný, než jaký je cíl trestní sankce. Tímto hlavním cílem je navrátit zpět do státního rozpočtu prostředky, které nebyly využity za účelem a v souladu s podmínkami, které stát (či Evropská unie) pro čerpání těchto prostředků stanovil. Jestliže totiž dotace, v rámci níž jsou soukromým subjektům poskytovány veřejné finanční prostředky, nebyla zcela nebo zčásti využita ve prospěch stanovené priority, není důvodu, aby tyto prostředky zůstávaly v rukou soukromého subjektu. Proto následkem nevyužití dotace pro stanovený účel či její použití v rozporu s předem určenými podmínkami je povinnost tuto dotaci (i třeba jen z části) vrátit tak, aby tyto prostředky mohly opět sloužit svému původnímu účelu.“.

24. Pokud jde o návrh na moderaci výše penále, tak výše penále není výsledkem volné úvahy správního orgánu, jako je tomu v případě stanovení výše sankce v rámci zákonem daného rozpětí v oblasti správního trestání, kterou by mohl správní soud případně modifikovat. V daném případě způsob výpočtu výše penále plyne přímo ze zákona o rozpočtových pravidlech; moderační právo soudu tak nelze použít již z podstaty rozhodované věci.
25. Zdejší soud s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

26. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. února 2019

David Raus v.r.
předseda senátu